Cezarina Adamescu:„Primăvara face pozne”

PRIMVARA FACE POZNE, EDITURA PORTO-FRANCO, 1991

ILUSTRAȚII: ANCA TOFAN

-Cezarina Adamescu:„Primăvara face pozne”

-Ediție revăzută şi adăugită-

Pag. 1

CEZARINA ADAMESCU

PRIMĂVARA FACE POZNE

EDITURA PORTO FRANCO, GALAȚI, 1991

Pag. 2

Coperta şi ilustrațiile:

ANCA TOFAN

ISBN 973-557-025-4

CUVÂNTUL SCRIS

Spune-mi, rogu-te, copile,

ce-ai dori-n aceste file

să găseşti, să-ți placă ție

aducându-ți bucurie?

Un minuscul univers

prins într-un crâmpei de vers,

într-o strofă delicată

începând cu „A fost odată?"…

Să-ți descriu împărăția

slovelor – minunăția

ce doar visul o întrece

şi gândirea o petrece?

Spune-mi, rogu-te, ai vrea,

să călătoreşti pe-o stea,

c-un luceafăr într-o mână

pân' la preafrumoasa zână

din povestea de departe?

Să deschizi atunci o carte!

De vei crede în cuvântul

scris – vei cuceri pământul

şi întreaga galaxie

ți se va supune – ție!

COPIII DUNĂRII

Azi ne-a dat compunere

despre mândra Dunăre.

Cum să scriu despre-un meleag,

care mi-e nespus de drag?

Ce cuvinte să îmbin,

să aleg şi să închin

mândrei Dunăre albastre

leagănul prunciei noastre?

Ea e pentru noi, se ştie,

fluviul scris în veşnicie.

De ți-e foame – te hrăneşte,

setea-ndată-ți potoleşte,

tuturora dând ceva

din mărinimia sa.

Când e cald, neapărat,

te îmbie la scăldat.

Iarna, chiar de-i rece, sloi,

ne plimbăm cu pas vioi

pe faleză, chiar pe chei.

Dunăre, Dunăre, vrei

Să ne spui mereu poveşti

despre-al tău meleag iubit,

an de an întinerit,

despre oamenii aceşti,

despre pescăruşi hoinari

frați cu bunii marinari?

Dragă Dunăre, dorim

fiii tăi să devenim!

PRIMVARA FACE POZNE

Primăvara jucăuşă

are chef de râs şi joc.

Face semn şi o brânduşă

spre zăvoi o ia din loc.

C-o baghetă fermecată

ea desferecă izvoare

şi-n cetatea de verdeață

toți copacii-i dă în floare.

Joacă bâza c-un bondar,

fugărita c-o lăcustă,

țiuita c-un țânțar

locului o clipă nu stă;

şi în hohot de culori

sare-ntr-un picior pe ciuturi,

trage iarba de mustăți

într-un joc de flori şi fluturi.

Cu bagheta ei de soare

e poznaşă şi sprințară,

viață dă mereu naturii,

minunata primăvară!

CÂNTEC PENTRU LICURICI

Licurici, licurici,

luminiță prin urzici,

ghem de fum cu ochii mici

cum te-ai rătăcit pe-aici?

Ai tu casă-n iarba deasă,

nu te plouă blânda rouă?

Dragă licurici lunatec,

ochi de spuză şi jeratec

hai cu mine pe coline,

fiindc-atunci când sunt cu tine
de-ntuneric nu-mi mai pasă!
Felinar de pădurar, haide, vino
printre vii,
pe cărarea care duce
înspre vechile uluce
ale casei părinteşti,
că te-oi lua să vieţuieşti
chiar la mine în grădină
mică floare de lumină!
Licurici, licurici,
hai în casă, trup de humă
şi la noapte iarăşi du-mă
în împărăţia ierbii
unde ciutele şi cerbii
vin pe rând şi se adapă
la izvor cu dulce apă.
Licurici, licurici,
luminiţă prin urzici!

PRIMVARA DE ACASĂ

Nicăieri nu-i mai frumoasă
primăvara de acasă
când se-ntorc cu drag cocorii
întrecându-se cu norii
şi găsesc la streşini iar
cuiburile de-astă vară.
Le mai primenesc un pic
îşi iau zborul pe colnic

după hrană, flori şi rouă

începând o viață nouă.

Stă pădurea şi-i îmbie

c-un izvor de apă vie.

Iar copiii, din pridvor

îi invit pe ogor

să înstăpânească lunca

şi să le-nsoțească munca.

MINGEA

Până ieri o zvăpăiată,

astăzi zace dezumflată.

Nu-i mai ajungea ograda

nici odaia, nici livada.

Țuşti! pe stradă ca pe roți.

Ia mai prinde-o, dacă poți!

Se-avânta din temelie

până-n bolta azurie

şi la jocuri în poiană

devenise campioană.

Părăsită-n colb, afară,

azi nu-i dă prin gând să sară.

În hăinuța prea uzată

mingea şade bosumflată

fiindcă un ştrengar tehui

a lovit-o într-un cui.

PRIMĂVARA ÎN LUNCĂ

Cine spune că în luncă

gâzele nu au de muncă?

Un ţânţar – dă cu var

la stupina cu nectar,

o rădaşcă şi-un bondar

cară pentru sobă jar.

Chiar de-i slabă atâtica

vreascuri a adus furnica.

Gărgăriţa

îşi spală rochiţa,

mătură tinda,

şterge oglinda,

albina

pregăteşte cina.

O libelulă, fără mult zvon

probează motorul la avion.

Ocupat e-n chip şi fel

fiecare gândăcel.

Chiar şi gâzele prin iarbă

au de joacă şi de treabă.

Primăvara-i minunat

când m-aştern pe colindat.

Nu mă satur să contemplu

al naturii verde templu!

SUNT MAESTRU-N ZIDĂRIE

M-am mutat curând la bloc;

nu prea am vecini de joc,

mi-e urât, mă plictisesc,

un prieten nu găsesc

să-i arăt cum construiesc

un castel împărătesc
sau un bloc cu trei nivele
fără macara ori schele.
Din hârtie cu zorzoane
la etaje-nalț balcoane.
Din nisip şi pietricele
fac rigole şi şosele.
Dintr-o sfoară prinsă-n noduri
construiesc vreo două poduri
cu piloni din bețişoare
şi-am nevoie de-ajutoare.
Dacă vii cu o mistrie
îți voi da un măr simbrie.
Pentru-o greblă şi-o lopată
Chiar o bilă colorată.
Credeți oare că-i uşor
ca la joacă să ai spor,
să te-ntreci în măiestrie
c-un maestru-n zidărie?

PATRIEI - COPILĂRIE

Azi am nălțat un zmeu
colorat în curcubeu.
Cum s-a domolit un pic
Ploaia-n streşini-alambic,
Am ieşit în iarba udă
ronțăind o pară crudă,
soarele să mă mângâie
de la creştet la călcâie.

Am rugat un greieraş

să-i trimită un răvaş;

însă cu arcuşul ud

stă pe-o frunză de agud

să îşi zvânte aripioara

partitura şi vioara.

Soarele-l îmbrățişează

când răvaşul descifrează

raze trimițând solie

patriei – copilărie!

HAI SĂ ÎNVĂȚĂM UN CÂNTEC

De la Do şi pân' la Si

trece-n zbor călutul: Dii!

Apoi: Do-Re-Mi-Fa-Sol

calul face-un scurt ocol.

Do-Mi-Sol-Mi, Do-Mi-Fa

zboară pân' s-o înnopta.

Mi-Fa-Sol-Mi, Sol-Fa-Re

pe aripi de cântece.

Do-Re-Mi-Do, Mi-Do-La,

Să solfegiezi aşa:

Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si

Scara gamei vei sui

dacă-ți modulezi în ton

vocea c-un diapazon.

ADINA GOSPODINA

Mama a plecat de-acasă

şi Adina, ca albina

roboteşte pe terasă

să-şi amenajeze casă.

Un covor pictat cu stele

ține loc de duşumele,

taburetu-i transformat

într-un confortabil pat.

O cutie-a devenit

masă bună de gătit.

Şi să vezi ce zarvă mare

printre oale, crăticioare,

fiindc-Adina, gospodina

vrea să pregătească cina

pentru toți copiii ei,

ursuleți, păpuşi, căței,

care strigă-n gura mare

înainte de culcare:

-Vrem, mămico, de mâncare!

DOCTORUL PĂDURII

Cioc, în trunchiul de stejar

Cioc, în ramura de fag,

Cioc, cioc, cioc! Se-aude clar

Cine s-a oprit în prag?

Este doctorul pădurii.

Stetoscopu-l ține grav.

Gâzele şoptesc speriate:

Oare-i vreun copac bolnav?

Cineva în uşă bate:

Cioc, cioc, cioc! Se-aude clar.

Cine-atât de învățat e

să consulte un stejar?

Chiar de-i multă hărmălaie

Cioc, cioc, cioc se-aude, taci!

Cioc meticulos ascultă

precum cel mai vrednic vraci.

VACANȚA

Dacă n-ar nutri speranța

că soseşte şi vacanța

toți copiii, bunăoară,

s-ar cam plictisi de şcoală.

Ei cu gându-ar fi afară

de cu zori şi până-n seară.

Lecțiile-ar fi atunci

grele, plicticoase, lungi

iar în clasă, cei prezenți

n-ar mai fi deloc atenți.

Dar aşa, ce bucurie,

pe şcolari ca ei să ştie

că vacanța va sosi

într-o minunată zi.

CREDEȚI OARE CĂ-I UN FLEAC?

S-a deschis în port o poartă

şi un circ pe lângă circă

iar copiii se mai mir' că

tocmai tortul n-ar toartă!

Pe deasupra-i cer de ceară

şi-ntr-o baniță-i un ban

fieru-i tare ca o fiară

iar o vană sună-n van.

Fiindcă foca şi-a dat foc

vara s-a albit de var

toca-toca bate-un toc

para stă înfiptă-n par.

Marinarul sus, la pupă

stă de cart cum scrie-n carte.

Lupul s-a uitat c-o lupă

Tocmai pe planeta Marte.

Stai oleacă am un leac

pentru cord: să sari o coardă.

Credeți oare că-i un fleac

să pocneşti dintr-o petardă?

CIUDĂȚENII ÎN NATURĂ

Multe ciudățenii sunt

pretutindeni pe pământ!

Lângă fluviul Amazon

Anaconda stă pe tron

şi se simte-n siguranță

fiindcă-i şarpe cu prestanță.

O făptură foarte sobră

este veninoasa cobră;

ochelarii nu şi-i scoate

dacă doarme ori e noapte.

Câinele care nu latră

se numeşte Dingo, iată.

Pasărea care nu zboară

este Kiwi, bunăoară.

Te cuprinde-un soi de milă

când priveşti la o cămilă

care este, lucru cert,

o corabie-n deşert!

ALTE CIUDĂȚENII

În natură de ți-e dat

să străbați în lung şi-n lat

aer, apă sau uscat,

afli tot ce n-ai aflat.

Hipocampul e un cal

care-aleargă pe un val.

Din mulțimea interlopă

de cornute, cerbi şi ciute

se distinge-o antilopă.

Fără vreo exagerare

prima e la alergare.

Racul merge îndărăt

dacă vreți, vă şi arăt.

Mamiferul acesta mare

e-o balenă-notătoare.

Imitând după ureche

orice sunet, aşadar,

este dăruit cu har

vorbărețul…papagal.

Salturi pe-o distanță lungă

face cangurul sprințar

şi îşi ține într-o pungă

puiul ca-ntr-un buzunar.

Din Eduator la Pol

dacă veți călători

pas cu pas veți întâlni

ciudățenii şi mai şi…

CIUDĂȚENII ŞI MAI ŞI

Cine-i ursul de zăpadă

pilotând pe-al gheții bord?

Fram e! Cine vrea să-l vadă,

îl poftesc la Polul Nord.

Un înotător vestit,

ca să pară mai integru

pinguinu-i travestit

totdeauna-n fracul negru.

Lumea ar putea să creadă

dacă ar privi-n desen

că-i un cerb, dar de zăpadă.

Eu vă spun că este ren.

Astfel, viețăți ciudate

toate-n specia firească

într-un ritm fără egal

au menirea să-ntregească

echilibrul natural.

Însă dacă sunt pe cale

să dispară-atunci, fireşte,

omul bun le ocroteşte-n

rezervații naturale.

MIRĂRI

-Ce e un izvor?

-O sete nesecată de zbor?

-Dar un bob de grâu, spune, ştii?

-O şoaptă despre rumena pâine

ce plămădită va fi mâine

pentru năzdrăvanii copii.

-O dimineață, din ce se iveşte?

-Dintr-o noapte, ce se albeşte.

Se naşte-ntâi o lumină plăpândă

care creşte înaltă şi blândă

risipindu-se apoi în fereastră

ca o pasăre măiastră.

-Ai putea să-mi explici, ce-i un plai?

-E o țară frumoasă

unde florile zburdă-n alai.

-Dar un zmeu, ştii ce este?

-Personaj negativ de poveste

sau o zburdalnică hârtie

prinsă meşteşugit de o ață.

De cer uneori se agață

şi aşteaptă scrisori de la noi

să-i trimitem de-aici, din zăvoi.

CU BICICLETA

Cătălin şi Nicoleta

au pornit cu bicicleta

pe şosea la promenadă.

Înc-o stradă şi-înc-o stradă.

Nicoleta pe ghidon,

vântu-i flutură-n jupon.

-Stop! i-opreşte semaforul,

roşu, galben, gata zborul!

Până ochiul luminează

verdele cel aşteptat,

n-au răbdare, au plecat,

pegasul accelerează.

Vai, un pieton micuț

la bunica în căruț

era cât pe-aci să intre

chiar sub roata dinainte.

-Fă la stânga! Mâna-ntinde!

Nici maşina nu ne prinde!…

Un tramvai semnalizează:

-Hei, opreşte sau virează!

-Nu pot, frâna este ruptă

şi e panta prea abruptă.

-Ce viteză, vai, mămică!

Nicoletei îi e frică.

El răsuflă uşurat:

-Ura! Bravo! Am scăpat!

Sunem teferi, ce noroc!

Dar aşa nu mă mai joc!

Din şosea un ofițer

i-a admonestat sever:

-Nu ați circulat atent,

deci, permisele, urgent!

FIECARE-N CASA LUI

Domnul melc şi doamna melcă

Fiecare-n casa lui

codobelc şi codobelcă

s-au gândit să crească pui.

Au destule dependințe,

balconaşe, hol, cămări,

dar în unele privințe

-mi-a şoptit o albă floare-

locuința lor va fi

sigur neîncăpătoare

pentru când vor fi să iasă

melcuşori din cochilie

să se joace

cu drăguții pui de broaşte

şi cornițele să-şi scoată

ca să-şi plimbe ochii roată

peste nuferii din baltă!

O CROITOREASĂ

O rădaşcă

duce-n taşcă

foarfeci – două

luminate

de bobițele de rouă

să croiască

din trei frunze

de copac

costumaş

unui greiere poznaş.

I-a cusut deja un crac

şi o mânecă subțire

din vreo şase-şapte fire

de sulcine.

Cu aşa croitoreasă

chiar şi mie îmi convine

să îmi cos

o rochiță mai aleasă.

Crezi că o să-mi vină bine?

DOAMNA TOAMNA

Doamna toamna cea ghiduşă

ne îmbie jucăuşă

din panerele-ncărcate

să alegem, pe gustate:

mere cu obraji de soare,

struguri, salbe gălbioare,

prune brumării, gutui

şi migdale amărui.

Doamna toamna ni le-adună

fiindcă-i darnică şi bună!

PIT

Un nagâț pe nume Pit

tare e nefericit

fiindcă de vreo două zile

un băiat numit Vasile

l-a închis într-un hambar,

fără a avea habar

că frățiorii lui cei buni

vor zbura spre alte lumi.

A rămas de-atunci tăcut,

buimăcit şi cam năuc,

nevoit să-şi uite zborul,

soarelui să-i ducă dorul.

Dragi copii, nagâțul Pit

tare e nefericit!

CĂRĂBUŞUL

Cărăbuşul cărăuş

cară lemne pe-un urcuş.

Tocmai traversează-o punte

să-şi clădească, sus, pe munte,

o colibă pentru iarnă

fiindcă s-a pornit să cearnă

din văzduh o ploaie rece.

De primejdii multe trece.

Ce povară, ce urcuş!

S-a făcut alunecuş.

Toamna s-a-ntrecut cu gluma

şi-a trimis solie – bruma.

Bate-un cui, cioc-boc şi iată

el acoperişul gată.

Obosit şi somnoros

lasă violina jos,

somnul iernii să-l răpună.

Noapte lungă,

Noapte bună!

GREIERAŞUL ȚÂR-ȚÂREL

Am de ieri un mic chiriaş,

Țâr-Țârel, un greieraş.

Locuieşte în pridvor

şi țâr-țârâie de zor.

Nu mă pot nici odihni

dar nici scrie, nici citi.

Mi-a venit în gând să-l rog

să avem un dialog:

-Unde-ai învățat să cânți

cu atâta fantezie?

Sub ce-aripă ții arcuşul,

spune-mi, unde-i spiriduşul

ce-ți insuflă-atâta har?

Hai la mine-n buzunar!

-Nu e greu, da-i foarte trist

să fi un Cri-Cri solist.

-Cri, i-a zis atunci încet,

Vrei s facem un duet?

-Țâr, țâr, țâr!

-Tra, la, la!

Împreună vom cânta

până şi ceilalți copii

o s-nvețe: Cri-Cri-Cri!

IARNA PE DUNĂRE

Dunăre, ce singurică

ai rămas, nu-ți este frică,

de îngheț, de vânt şi noapte,

crengi uscate, umbre, şoapte?

Nici țipenie pe maluri…

Unde-s falnicele valuri,

netezind nisipul ud?

S-au refugiat spre sud.

Unde-s albii pescăruşi,

cormoranii, unde-s duşi?

Dar locuitorii tăi,

crăpuşteni, bibani, şalăi,

rase mici sau mari de peşti,

racii înzestrați cu cleşti?

S-au ascuns, s-au culcuşit,

dorm acuma, negreşit

în cotloane căptuşite

de cu toamnă pregătite.

Vor ieşi spre primăvară

din căsuțe, iar afară

să depună icre mii

galbene, portocalii,

care-s bune de tartine

pentru mine, pentru tine…

LEAGĂN SFÂNT

Dăinuind prin ani, Carpații,

veşnic tineri şi frumoşi

ne trimit prelungi ecouri

de la zimbri, de la bouri,

leagăn de legende sfinte

din strămoşi.

Prin păduri abia tresar

pe sub umbră de stejar,

limpezi ape de cleştar

şipotind cu dulce cânt

din pământu-acesta sfânt.

În câmpia însorită

şi scăldată-n aur viu

ca-ntr-un leagăn vechi de datini,

taina coacerii de pâine

dăinuie din tată-n fiu.

Fie munte, fie şes,

Țara are-un chip ales.

Leagăn de balade-mi fie,

Țara mea de Poezie!

NOAPTE BUNĂ

În pătuc alături stau

ca-n vitrină de bazar

jucării aduse-n dar:

o pisică zisă Miau,

din pluş alb e Ursul Fram,

cățelandrul cel sârmos,

iepuraşul Habarnam

şi voinicul Făt Frumos.

Înainte de culcare,

Oana, sora cea mai mare,

ca o doică-adevărată

se preface supărată:

-Noapte bună-nchideți geana,

ce strigați atâta: Ma-ma!

Stinge-acum toți licuricii

că au adormit piticii!

SOMN DE MUGURI

Somn de muguri, dormi, copile,

de mlădițe vii, fragile!

Dormi şi te înfiripează

fiindcă mama ta veghează.

Lasă în a mamei seamă

griji, nelinişti, nu ai teamă

şi coboară-te alene

cu întredeschise gene

pe aripi de feerie

cum doar în copilărie

poți afla când fără veste,

te strecori într-o poveste

şi un glas şoptit de zână

îți urează: Noapte bună!

UITE-AICI MĂ-NCURC!

Ursul a căzut în cursă,

licuriciul licureşte,

leopardul sare gardul.

Oare ce

face-atunci un şoarece?

Sâsâie ca un gânsac,

parc-ar fi stăpân pe lac

şi exemplu-acesta nou

ar sluji ca un ecou

brotăceilor din lac,

care şi-au făcut hamace

dintr-atâția cleşti de rac

să le legene-n băltoace?

Nu ştiu, zău!

şi doar nu sunt nătărău.

Însă uite-aici mă-ncurc

şi mă-ncrâncenez să urc

o cărare-ntortocheată,

sus, pe vârful unui munte,

însoțit de-o gâză mică,

o furnică,

sau mai bine-o păsărică,

ce mă-ncântă cu un tril?

De ce nu, la o adică?

MICII CAMPIONI

Un căluț, murguț,

pintenat şi rotat

ca un cal adevărat

se plângea-ntr-o zi că n-are

un tovarăş de-alergare.

-Vin eu! a zis Codruț

un băiat blonduț, mă iei?

Ba-i aduc şi pe Dănuț

şi pe vărul meu, Mihuț

care-i mai grăsuț.

Şi tustrei jochei

au făcut prinsoare,

cine o să fie-n stare

să ajungă primul la răzoare,

va primi bomboane,

cum s-ar zice, drept răsplată

de la o sfioasă fată.

Fără nici o repetiție

se porniră-n competiție,

de-a călare pe murguț,

ce părea puțin slăbuț,

dar îi duse pe tustrei

înfoiați ca nişte zmei

până-aproape de sosire.

Fără vreo deosebire,

îi dădu pe toți din şa

nechezându-le aşa:

-Stați, fârtați!… Nu vă avântați,

că mă derutați!

Doar pocnind din bice, după toane,

vreți bomboane?

Cu porunca: Diiii!

sus pe şa, călare, poate fiecare,

mai mersi!

Numai că pariul

eu l-am câştigat cu adevărat,

transportând în spate

întreaga greutate.

Şi avea dreptate…

Nu te lăuda mata

doar cu munca altuia!

TOAMNA OSPITALIERĂ

În panerele-ncărcate

stau alesele bucate:

fructe dulci, îmbietoare

de ajuns la fiecare.

Mere, pere mălăiețe

pentru prinți, pentru altețe,

şi gutui catifelate,

parfumate, pe gustate.

Câte-un bob de strugur, două,

de cu zori stropiți de rouă.

Pepeni galbeni şi harbuze,

uriaşe buburuze.

Bunătăți culese-anume

prichindeilor din lume.

Toate-acestea ni le-oferă

Toamna ospitalieră.

UITE-I, NU-S!

Vreau un fulg s-ademenesc

din înaltul râu ceresc.

Dar cum toți se zbenguiesc

nu ştiu de-o să reuşesc…

Mă-nvârtesc cu fața-n sus.

Fulgii cad, dar, uite-i, nu-s!
Cocoțat pe vârf de nas,

iată, unul a rămas,

doar un strop de apă vie,

un crâmpei de veşnicie.

Eu ascund în pumn steluța

şi-n odaie dau fuguța.

-S-a topit şi-aceasta, iute…

-Hai, aleargă, iarăşi du-te…

Trebuie până la urmă

să păstrezi în palm-o urmă.

-Cum, nimic nu va rămâne?

Am să mai încerc şi mâine…

ARE ROST SĂ VĂ MAI ZIC?

Box e-un cățelandru mops

care roade câte-un drops,

savurează caramele,

ciocolată, acadele,

gumă dulce şi banane

şi tot soiul de bomboane.

Fel de fel de artificii

face zilnic să obțină

la dejun sau chiar la cină

minunatele delicii.

Dacă nu i-ai dat, o dată

face cât ai zice: Peşte!

o mutriță bosumflată

şi urechile ciuleşte.

Salivează, dă din coadă

să mă facă să pricep.

Mi se pare scandalos

să nu ştie ce-i măsura

şi să-i iert adesea postura

de ştrengar şi pofticios.

Ca să-l pedepsesc, odată,

pe ascuns i-am presărat

pe un boț de ciocolată

praf de cretă colorat.

Iar când prinse să strănute,

are rost s vă mai zic,

cum s-a lecuit de iute,

fără nimeni să-l ajute,

cățelandrul nostru mic?

LEAGĂN DE STELE

Carul Mare să coboare

pe o margine de zare

până-n satul

unde fata şi biatul

îl aşteaptă s-o pornească

la plimbare.

Doamna Luna,

palidă, ca-ntotdeauna,

calea să le-o dirijeze,

să-i vegheze,

şi „Drum bun” să le ureze.

Stelele să se aprindă,

tainic, una câte una

ca luminile-n oglindă

şi-ntr-o horă să se prindă

să se vadă până-n tindă.

Ursa Mică să mi-i culce

pe saltea de turtă dulce.

Ursa Mare cu hamace,

prinse-n colțuri mici de stele

cu inele,

să mi-i legene pe ele

până când din buzunare

le vor curge pietre rare,

meteori, mărgăritare,

nestemate de culori

vii, aprinse ca de floare.

Cloşca, puii să şi-i culce

să le poată spune dulce

o poveste c-un Luceafăr

care stă pe boltă teafăr

şi străluce pe uluce

şi pe-aripi de vis te duce…

CALOIANUL, PAPARUDA

Iată picurii de ploaie,

care plâng, vărsând şiroaie

pe pământul prea uscat,

când copii cu Caloianul

prin noianul de țărână arzătoare,

au pornit-o după soare,

să-i înduplece dogoarea,

fiindcă macul şi cicoarea,

ca şi frageda brânduşă,

cât ar fi de jucăuşă,

de un timp s-au vestejit

şi-or să moară negreşit,

pe uscat, de aspră sete.

Nu mai pot,

cu parfumul lor să-mbete

nici bunic şi nici nepot.

Tu, zăludă paparudă,

haide, udă,

cu stropi mici şi mari de ploaie,

în şiroaie,

tot cuprinsul, toată glia,

că s-a întrecut câmpia

să ne dăruiască nouă,

dac-o fi şi-o fi să plouă,

roadele îmbelşugate,

numai aur în carate,

bobul galben de lumină

dintr-a patriei grădină…

CE-ŞI DOREŞTE AUTOAREA

Îşi doreşte-o cărticică

doar atât de mititică

să încapă-n trăistuța

lui Costel sau Ilenuța.

În gentuță la Angela

ori în coşuleț la Stela.

Să-şi găsească loc, comodă,

după unica metodă

de a nu incomoda

la vreun joc ce-l vor juca

năzdrăvanii pe afară:

de-a ascunselea, pe scară,

pe asfalt curat – şotronul –

celor mici ținând isonul.

Pod de piatră, Alunelul,

de-a oița şi de-a mielul,

fotbal, tenis, volei, oină.

-Ce-ai făcut cu cartea, Doină?

Fiindcă-i numai atâtica

o va răsfoi furnica.

Curios precum i-e felul

o va roade şoricelul.

Filele aripa-i scutur'

când o s-o sărute-un flutur'

tuturora vrând să fie

un prilej de bucurie….

CÂNTEC DE LEAGĂN PENTRU ANUȚA

Uța, uța, uşurel,

puiul mamei, mititel.

Uşurel şi uța-uța

pân' va adormi Anuța,

Ani, Ana, Anişoara,

Arionda, domnişoara,

azi adoarme alintată,

de Luceafăr legănată.

Ba de soare şi de stele

împletind pe degețele,

mici inele de lumină,

raze lungi de lună plină.

Nani, dulcea mea mlădiță,

cu flori dalbe în cosiță,

fiecare albă floare,

fie-ți leagăn de petale.

Simți pe frunte-o mângâiere,

pleoapele când ți-s prea grele,

de bobițe mici de rouă.

Şi, cu mâinile-amândouă,

cauți sprijin la mămica

ce-ți alungă frigul, frica,

visele urâte, boala.

Lasă-ți căpuşoru-n poala

generoasă şi curată

şi în grija mamei toată,

să te dai fără de frică,

Ani, Anişoară mică.

Nani, Ani, Ani, nani,

tot zburând vor trece anii

şi vei creşte voinicuță

draga mamei, Anicuță!

DESCÂNTEC PENTRU SCOICĂ

Scoică, bună surioară,

de sidef, corăbioară,

tu ascunzi în cochilie

o poveste dintr-o mie.

Haide, spune-mi-o şi mie!

Spune-mi dară, de cu seară –

o poveste de pe crestele de val

s-o ascult şezând la mal

şi purtată în aval.

De-un castel medieval,

Plin cu prinți şi cu prințese,

c-un balaur de pe plaur

şi c-o babă vrăjitoare,

foarte rea, cicălitoare,

cu pitici şi cu arici,

jucând leapşa prin urzici.

Scoică blândă ca o doică,

la ureche-o să te pun,

să aud, aici, în casă

cum pe marea furioasă

izbucneşte un taifun.

Valuri, valuri nărăvaşe,

cum se sparg de țărm, trufaşe;

înspumate şi ursuze,

te poftesc la dans meduze

încropind un vals marin

îmbrăcate-n fulgarin

alb, de voal, cu lungă trenă,

cât o gură de balenă.

Să-mi aduci în casă-un sunet,

de sirenă, fulger, tunet,

tropăit de cal de mare,

iar pe buze, gust de sare.

Scoică albă, sidefie,

în obraz, trandafirie.

Scoică, doică,

tu, cochilie de smalț,

stai şi-aşteaptă să mă-nalț

şi să cresc mai măricel

cu tăticul meu la fel.

Vreau să-i semăn lui anume,

fiindcă-i om cu mare faimă,

şi renume.

Harnic, meşter bun, cinstit,

generos şi iscusit!

Scoică, doică,

Luna iese dintr-un nor

şi-l destramă-ncetişor.

Parcă țese din fuior

vorbele ca borangicul

când bunica şi bunicul

stau de taină în pridvor

cu voinicul

nepoțel al dumnealor.

CASRUSEL

Azi în parcul de distracții

se anunță-n difuzor

numerele de atracții:

câinele numit Azor

a-nvățat s meargă-n cerc

pe ghidon la bicicletă

(aş putea şi eu să-ncerc).

Veverița c-o baghetă

dirijează o orchestră

fiindc-a devenit maestră,

iar motanul c-o lunetă

a descoperit un astru

mai intens şi mai albastru

şi-o cometă lungă-n coadă

ce-a trimis-o ca iscoadă.

Clovnul are-n pălărie

o întreagă colivie:

guguştiuci şi porumbei,

papagali şi pui de zmei.

-Ce poți oare să le zici?

Năvălesc la tobogan,

şi la carusel, toptan.

De fetițe, nu mă mir,

cu fugitele-au dat bir,

ca să-şi cumpere bomboane

acadele şi baloane.

Elefantul e dresor

de furnici şi-ntr-ajutor

şi-a luat un cintezoi.

Vreți să vă distrați şi voi?

****

Redactor: Valentina Teclici

Lector: Valentina Teclici

Bun de tipar: 3.IX. 1990. Apărut: 1991.

Coli de tipar: 3, Comanda 62

Întreprinderea Poligrafică Galați,

Bd. G. Coşbuc, 223 A.

ISBN 973-557-925-4